

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom.  
Pris pr år kr 8:00. Lösnummer 15 öre.



# UNGDOMSVÄNNEN

Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom.  
Pris pr år kr 8:00. Lösnummer 15 öre.

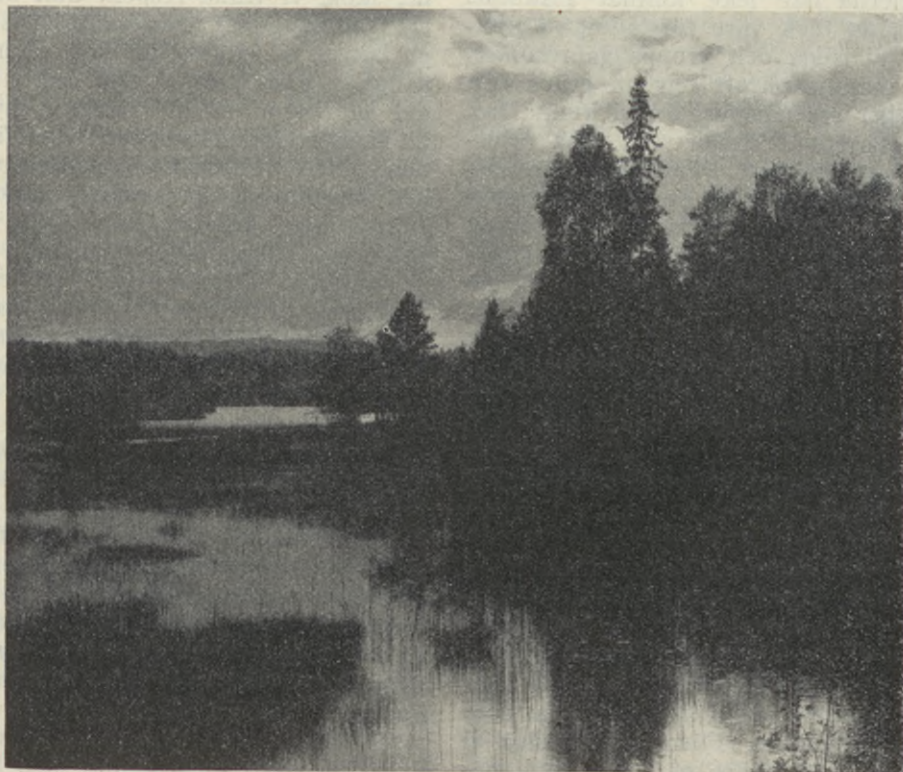
Nr 31. 4 Augusti.  
Årg. 30. 1926

#### INNEHÅLL:

Ledare. Den gyllene regeln. En livsbild från havsbandet. Efraimitter och andra. Saknas du? Ett kort. Från »de samvetsömmas» värld. På vägar och torg. Läsokretsens korrespondens. Ingången i vilan. Grip verket an. Port Arthur-brev. Välsignelsen. Från Arbetsfältet.

Redaktör:

Joh. Gustafsson



Sensommarkväll.

## LEDARE.

— Av Aug. K—r. —

Den kristna ungdomens ställning är alltid eftersträvansvärd. Det kan aldrig tänkas en lyckligare förening än ungdomskraft och tro på levande Gud. Det är faktiskt endast i en sådan förening som ett människolivs rika möjligheter kunna komma till utveckling.

Människotanke når långt och kan genomtränga många dunkel, men den har alltid en gräns, där den trött måste falla till föga, en gräns där tro och hopp måste taga vid. Förmånen av att då slippa att bygga vidare på blotta sannolikheter och att i stället få falla tillbaka på en livsupplevelse, i vilken man mött ett väsen bortom det timliga, som bevisat en faders kärlek gent emot ens famlande sökande, bör ligga i öppen dag. Denna förmån äger en kristen.

Väl tillvaratagen människokraft kan utnyttjas till storslagna skapelser. Hur mycket pionjärbete i forskningens tjänst både i okända, svårtillgängliga trakter och i laboratorierna har icke kunnat fullföljas till framgång tack vare förståndigt utnyttjande av själsliga och kroppsliga resurser. Men all människokraft har en gräns och denna ligger oss närmare än vi kunna tro. I frestelsens stund lämna våra egna resurser oss snart i sticket. Där falla de kroppsligt starka lika fort som de svaga. Frestelsens kraft är stor i ungdomsår — det är ett ytterst riskfullt liv att leva utan en hjälpare. En kristen har alltid Hjälparen vid sin sida.

Denna förmån hoppas jag att vi kristna unga uppskatta, även om vi inte förmå värdesätta den alldeles riktigt. Men kristendom är icke blott självhjälp utan framför allt räddaregärning. Det är det största i vår ställning; det ansvarsfullaste, men också det mest inspirerande.

Den sidan ha vi tyvärr icke ägnat tillbörlig uppmärksamhet. Vi äro kallade till ledare, till tongivande personligheter. Måne vårt självförtroende härvidlag är stort nog? Vi krypa så gärna bakom våra föregångares gärning. Det mesta vi våga säga blir ofta: vi böra se till att arvet från dem ej helt tillspillogives. Förmodligen säga vi så, emedan vi ej tilltro oss att kunna nå

got mera. Men vi må besinna, att gångna tiders kristna ägde brister även de, stora brister och stora förtjänster. *Trots* detta utförde de sin för oss hart när ofattbara gärning. Hur underligt det än må låta, tycker jag det är en inspiration att höra om de gångnas fel. Det gör icke dem mindre, ty deras faktiska livsgärning har visat halten av deras liv. Men det säger oss, vilka känna våra svagheter och fel, att denna vår begränsning icke gör oss odugliga att vara ledare.

Det är på vår livsart allt kommer an. En människa har en underbar förmåga att intuitivt upptäcka den ande som driver en medmänniska. Det är icke de svagheter vi ha och som vi söka besegra, som gör det svårt för oss att vara ledare, vilka äga omgivningens ära, utan det är eftergivenhet mot världens ande som är vår största fara. De som drivas av Guds ande, kallas Guds barn trots sina fel. Drivas vi av denne ande, skola vi vinna respekt utåt och det är ett framgångsrikt ledareskapsbasis. Jag har en känsla av, att det är just denna oundgängliga basis som vi ofta sakna. Måne det inte beror på att vi alltför mycket blivit kompromissmänniskor redan från grunden. Det är faktiskt så, att den »hänsynslöst kristna» lättast vinner respekt. Med »hänsynslöst kristna» menar jag en människa som allena inför Gud, utan allt hänsynstagande till människor har bestämt sin livsriktning. Hennes tro är en tro på Gud, utan många människoformler. Hon har lärt föga angående tänkesätten om Guds vilja, men hon har fått veta Guds vilja med hennes eget liv.

Den sanna religiösa självständigheten är absolut beroende av Gud. Den som så är ledd av Gud har förutsättning att leda andra, att förstå medmänniskors skiftande uttryck för en gemensam upplevelse. Och det måste en ledare kunna förstå.

Vi äro kallade till ledare. Vår egen trygga ställning tvingar oss. En ledare måste själv äga en fast position och vem skulle i denna vacklande tid vara mera passande som banérförare än kristen ungdom, som byggt på Guds fasta grund, den bestående.

## DEN GYLLENE REGELN.

Tankar kring en högmässotext.

— Av Josef Roth. —

Mer än en kristen torde som ung och nyomvänd vid något tillfälle ha suckat i sitt hjärta ungefär följande: Ack, att vår Frälsare närmare förklarar, vad han i det eller det stycket ansett och menat! Man har m. a. o. velat i detalj ha föreskrifter och ordningsregler, där man nu istället finner allmänna principer. Men då man blir äldre och som kristen mer erfaren, känner man sig glad över, att Jesu förkunnelse är som den är. Ordningföreskrifter bli lätt föråldrade och i vissa fall alldeles obrukbara. Men de stora grundsatserna däremot hålla kristendomen levande och aktuell och kunna alltid tillägnas, även om till följd av vår mänskliga begränsning strid ofta utbryter om den rätta tillämpningen.

En sådan grundsats äro inledningsorden till texten i Matt. 7:12—14: »Allt vad i viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem.» Man har kallat detta koncentrerat av Jesu etiska förkunnelse i den s. k. Bergspredikan för *den gyllene regeln*. Dess djärva, konsekventa och från fruktan för lämplighetshänsyn befriade tillämpning på livets alla områden skulle helt snart uppenbara inför oss ett socialt tillstånd, vilket skulle te sig som en filial av Guds rike. Blott ett exempel! En ung man, som känner sig frestad att kränka en ung kvinna, behöver bara fråga sig själv: Hur vill jag, att andra män skola uppträda gentemot *min* trolovade, *min* syster o. s. v. Svaret är nog bara ett. Må vederbörande handla därefter.

De stora sedliga principerna verka ofelbart i längden, under det att en preciserad tillämpning en gång för alla snart skulle bli form utan innehåll. Då evangelium t. ex. bjuder oss att älska vår nästa såsom oss själva, stå vi här inför ett moraliskt imperativ, som — ifall vi nu vilja göra allvar av detsamma — tvingar oss att i varje särskilt fall på nytt fatta ståndpunkt till problemläget. Vi måste om och om igen söka oss fram till självständiga och personliga lösningar och bevaras därigenom från ett bekvämt men mekaniskt och stereotyp handhavande.

Man skall således inte bedöma Nya Testamentets lära efter vad som i detaljfall förtiges, utan efter de stora positiva religiöst-

etiska grundsatserna. Paulus började ej sin reformerande verksamhet i Europa med en flammande appell till romerska rikets kejsare och senat om slaveriets avskaffande. Ett sådant uppträdande skulle helt säkert ha blivit hans snara död. Därpå hade evangelium ingenting vunnit. Nu förkunnade han i stället sina läror om broderskap, människovärde och arbetets ära, vilket allt i sinom tid skulle underminera hela slavinstitutionen inifrån. Icke ens av församlingsmedlemmar tyckes han ha krävt slaveriets upphävande för deras egen del — jämför framställningen i brevet till Filemon — men den som i första korintierbrevets trettonde kapitel sjunger den kristna kärlekens Höga Visa, måste principiellt ha varit slaveriets motståndare. Den kärlek, som icke söker *sitt*, kan naturligtvis icke förenas med ett juridiskt erkänt slavägande. Även ett mildt och patriarkaliskt brödräfsförtryck måste här visa sig omöjligt, även om ingenting direkt utsäges därom i de tillfällighetsskrifter, varav N. T. till stor del består.

Även månggifvet och den kristna kyrkans förhållande till detsamma kan giva oss en bild av »sanningen på marsch». En hednissionär får inte avbryta sina förbindelser med en haremshövding, som är intresserad för missionen, därför att vederbörande inte vill övergå till samliv med blott en kvinna. Ett sådant krav från missionärens sida vore oklokt, i vissa fall kanske hjärtlöst. Istället får nu missionären koncentrera sin väckande undervisning på ungdomen, av vilken man då har att hoppas engiftets renare syn på könsförhållandet. Evangelii surdeg kräver sin tid.

Vi återgå till den gyllene regeln. Denna är en livslång läxa för varje kristen. Den utgör det svåraste karaktärsprovet, ty den syftar till själviskhetens död. Själviskheten är den stora grundsynden. Från detsamma härstamma alla andra synder, liksom stam och grenar ha sitt gemensamma fäste i trädets fördolda rot. Egoismens övervinnande på alla punkter måste vara vårt personliga helighetsideal. Men spegelbilden av vår faktiska helgelse ha vi i orden: Allt vad I viljen o. s. v. Här äro vi inne på vad Jesus kallar den *smala vägen*. Den leder till livet, och få äro de som finna den.



## EN LIVSBILD FRÅN HAVSBANDET.

— Av Elvi Zahlén. —

— Far, låt skötarna vara! Era liv äro väl mer värda än alla fiskredskap tillsammans.

Fru Ström såg bedjande på sin man, lotsen, som just höll på att draga ett par långa sjöstövlar på sig.

— Slidder, sladder — skötarna ska opp, säger jag! Nå, pojke raska dig och laga att du får sömnen ur ögonen.

De sista orden gällde den femtonårige sonen, som satt på soffkanten i färd med att kläda på sig.

En vindil svepte tjutande omkring husknuten.

Tyst satte fru Ström fram kaffekopparna på bordet, då och då kastande en blick ut genom fönstren mot hamnen, där våg efter våg kom rullande in emot vågbrytaren. De vita kammarna blevo allt högre och skummet från dem yrde som ett regn i luften.

Det kändes så beklämmande tungt i hennes hjärta. Hon visste allt för väl, att det ej gick att övertala mannen, då han en

Den trånga porten och den smala vägen — det är Bergspredikan. Men denna mäktiga predikan är blott en del av evangelium. Och evangelium, vad är väl det annat än Jesus Kristus själv? Ty kristendomen är Kristus. Frälsaren står mitt ibland sina bud och överkläder dessa med *nåd* och *sanning*. Han vill genomtränga gudsrikets krav med sin egen kraft. Så bli både krav och kraft en Guds gåva till oss, som vi i tro ha att taga emot. Kristus är den trånga porten och den smala vägen. Den porten ha Mästarens sanna lärjungar funnit och på den vägen vandra de i alla tider.

gång satt sig något i sinnet och kuvad under årens lopp hade hon till slut blivit lik en viljelös maskin.

Det knackade på dörren och in kom en kamrat till Ström.

— Ett så'nt väder! sade han och kastade sin våta mössa på kökssoffan. Du skulle inte lagt skötarna i går, Ström, du ser, att jag fick rätt.

— Vad mer — jag ska' ut efter dem nu, svarade Ström och reste sig från kaffebordet samt gjorde en vink åt gossen att följa med.

— Du gjorde bättre i att vänta — själv har jag vakt, eljest skulle jag följt med i Åkes ställe, om du nu ovillkorligen ska ut — men det blir ett drygt arbete.

Åke, som varit ute på bryggan ett ögonblick, kom in.

— Far, det kommer aldrig att gå — låt oss vänta ett par timmar. Kanske det mojunar på eftermiddagen, sade han med en skygg blick på fadern.

— Är du rädd, din morsgris? Ström såg med en spefull blick på gossen, var efter han slog upp dörren på vid gavel och begav sig iväg, tyst följd av Åke; som dock först nickade farväl till modern. Denna gick upp på vindsrummet och följde med ögonen den lilla farkosten, som dök upp och ned mellan vågkammarna. Snart försvann den dock ur sikte bakom udden. Fru Ström begav sig ned i köket igen. Men hon, som eljest brukade vara så lugn, kände i dag en brinnande oro inom sig.

Var inte kavajen, som Åke tagit på sig, allt för tunn i den hårda blåsten, undrade hon och förebrådde sig, att hon ej skyndat efter en varmare. Så vackert han hade lett

mot henne, gossen, då han vänt sig om och nickat farväl. Han förstod nog, att hon var orolig och ville trösta henne.

Nu såg hon genom fönstret, hur en man begav sig upp till lotsutkiken. Det var han som varit inne hos dem för en stund sedan. Fru Ström kände sig strax lugnare. Nu visste hon, att spanande ögon iakttago allt, som försiggick därute på havet, och att hjälp med lotskuttern kunde bringas, om det behövdes. Hon tog fram en korg med söndriga strumpor och satte sig att stoppa. Det var något så vekt och blitt över henne, där hon satt den ännu unga lotshustrun. Tunga lågo flätorna omkring huvudet och så oändligt vemodsfulla voro de vackra ögonen. Det sades, att hon varit strålande glad som flicka, uppfostrad i ett sällsynt lyckligt föräldrahem. Så kom lotsen Ström i hennes väg, manlig och självmedveten. Ung och oerfaren var hon och det dröjde ej länge förrän han hade segrat, och samma år på hösten hemförde han henne som sin brud. Det dröjde ej länge förrän Ström började visa sina härskarelater.

För den unga hustrun blev det att sträva och arbeta bittida och sent. Det ena barnet efter det andra kom till, men med undantag av den äldste, sonen Åke, fick ingen vara kvar i livet. Med lidelsefull ömhet var därför fru Ström fäst vid sin präktige gosse, och hon var döv för sin mans glirningar över det förhållandet. Nog för att han även höll av sonen, men på sitt eget egoistiska och tyranniska sätt.

Denna morgon hade han åter brutalt drivit sin vilja igenom, trots hustruns ångestfulla, bedjande blickar.

Nu reste hon sig upp från strumpkorgen och gick fram till fönstret.

Men — barmhärtige Gud — vad nu? Flere män kommo springande från lotsutkiken ned mot bryggan och där kommo också några kvinnor ut från stugorna.

En förlamande känsla smög sig över henne. Det var, som om en ishand gripit tag om hennes hjärta. Så störtade hon ut.

— Vad är det? Vad är det, som hänt? skrek hon till de närmast stående.

— Ingenting — lugna sig blott, fru Ström, sade en av männen, som stannat kvar på stranden medan de andra givit sig iväg med lotskuttern.

— Åh, nej, jag ser på er alla, att en olycka inträffat. Säg mig, vad det är! bad hon utom sig av ångest.

— Kom du in med mig och vänta tills de återvända, sade en av de andra lots-

hustrurna, men fru Ström skakade avvärjande på huvudet. Hon skulle just springa upp på ett berg för att ha bättre utsikt, då lotskuttern svängde om udden in i hamnen, under det vågorna stodo som skum om den. På släp hade den Ströms båt, men av Ström och gossen syntes ej ett spår.

Med ett hjärtskärande skri störtade fru Ström medvetlös till marken.

Lotskuttern lade till vid bryggan. Av männens allvarsamma miner såg man genast att något sorgligt inträffat. På botten av kuttern låg Ström till utseendet livlös, men Åke var borta.

När fru Ström återkom till sans, låg hon på soffan i sängkammaren. Med ett förvirrat uttryck såg hon sig omkring, så reste hon sig upp och sade med ett onaturligt lugn:

— Funno de dem ej? — Jag vet att de äro döda, men säg, nog hittade de väl kropparna — var äro de?

Nu hördes röster inne i salen, och innan någon hann förhindra det var fru Ström vid dörren och ryckte upp den men ryggade tillbaka som för ett slag.

På golvet, bäddad i filt, låg hennes man. Genom kamraternas ihärdiga bemödanden hade han nyss återfått medvetandet och låg nu stirrande uppåt taket. Av uttrycket i blicken syntes det, att han sökte påminna sig något.

Fru Ström gick fram och böjde knä vid hans sida.

— Sven, viskade hon och tog hans hand i sin.

Med ett häftigt grepp ryckte han sig lös och det kom något nästan vilt i hans ögon, då han fäste dem på hustrun.

— Se ej på mig så! ropade han. — Trampa på mig — jag är värd det! Hörde ni hur han ropade: »Vänd far — vänd far» — och jag — jag skrattade åt honom. Så kom brottet — hu, vilket brott — så — så — kantrade båten!

Nej, försök inte att tysta mig, jag måste tala. Vi höllo oss i båtkanten — han orkade inte länge — hälsa mamma, far, sade han och så — så — med en förtvivlad åtbörd slog Ström båda händerna för ansiktet, som ville han utestänga den hemska synen.

Hustrun, som först alldeles sjunkit ihop på golvet, då den hemska verkligheten gick opp för henne, tycktes nu för en stund glömma sin egen smärta inför mannens obehärskade känsloutbrott. Hon strök med handen över hans huvud, under det tårarna rullade utför hennes kinder ner på hans.

## EFRAIMITER OCH ANDRA.

— Av David Hedegård. —

»Herr predikant!» ropade någon nere vid dörren. Det var efter ett av mina apologetiska föredrag i vintras. Mötet hölls i ett Folkets hus i ett rätt avlägset liggande brukssamhälle i södra Sverige. Föredraget var slut, ingen hade följt min uppmaning att begära ordet för att framställa frågor eller komma med invändningar rörande föredragets innehåll. Publiken stod just i begrepp att avlägsna sig då en man nere vid dörren tog mod till sig och på anförda sätt begärde ordet. Han fortsatte: »Jag är icke någon gudsförnekare, men det är ändå en del saker jag ville fråga om. Det är en stor fråga och ett par mindre jag ville framställa.» — »Var så god!» — »Jo, jag ville gärna ha reda på hur det egentligen var

med *syndafloden*, jag kan ju få besked om det först så kan jag komma med de andra frågorna sedan.» — »Nej, låt oss nu höra också de andra», sade jag. Och så befanns det att de andra frågorna ingalunda voro små, den ena rörde Jesu övernaturliga födelse och den sista lydde: »Hur har Gud kommit till? Vem har skapat honom?» Efter fattig förmåga sökte jag svara på frågorna, det tog en god stund innan det var gjort. Så sporde jag den frågande om han var nöjd med beskedet. Han reste sig upp, såg sig omkring en smula tveksamt och sade, »Jaha, det är jag — bara nu alla här ha begripit det!» Han själv hade nog förstått, men han fruktade tydligen att de andra voro dummare än han.

— Du skall försöka sova nu — jag skall bädda sängen åt dig, sade hon milt.

Mannen reste sig upp med en filt omkring sig och satte sig på en stol.

— Tror du jag kan ligga — ut på sjön måste jag — han får inte vara där — ut ska jag och hämta hem honom.

— Sven, Sven, du vet inte, vad du säger! kved hustrun.

— Nej, det finns ingen möjlighet att komma ur hamnen nu genom bränningarna och någon draggning är ej tänkbar, sade en av männen.

Den ena efter den andra av den lilla öns bebyggare hade under tiden kommit in.

— Tänk att hon inte gråter, viskade en ung lotsfru till en annan om fru Ström, som höll på att göra opp eld för att sätta på något värmande åt mannen. Nej, hon grät ej nu. Varje fiber i hennes varelse var liksom spänd till det yttersta. Med frånvarande blickar såg hon sig omkring.

Hennes Åke skulle aldrig komma in genom dörren mer — där på väggen hängde hans söndagskostym, som han haft på sig under gårdagen. — Gud, vad skulle hon taga sig till — hon förmådde inte se något, som tillhört honom. Åh, visst drömde hon! Inte kunde han, livet i hennes liv, vara borta. — Åke, hennes gosse! Vad skulle alla människor vara där för — o, om de bara ville gå!

De talade till henne men fingro intet svar. Hon såg förbi dem ut i luften.

— Ser ni honom inte? Där, ute på klip-

pan sitter han! Nu vinkar han — jag kommer, Åke, min gosse! och i ett nu rusade hon genom dörren och sprang ner till bryggan. En av männen hann dock få tag i henne och höll henne säkert fast, trots det förtvivalade motstånd hon gjorde, till dess de andra kommo till hjälp.

— — —  
Halvtannat år har förflutit. En stor, praktig motorbåt lägger till vid lotshamnen.

Det är lotsen Ströms båt. Han sitter själv vid styret med hustrun vid sin sida, vilken just i dagarna utskrivits från hospitalet.

Hon är en grånad kvinna nu med bleka, tårda drag, men likväl går hon sannolikt en vida ljusare och lyckligare framtid till mötes, än den gång hon som ung brud steg i land på ön.

Vad hennes stilla undergivenhet och kärlek ej kunnat åstadkomma med mannen, det hade livets hårda slag gjort. Det var en annan Ström, som räckte sin hustru handen för att hjälpa henne ur båten, och när hon trädde in i hemmet, var där nytapetserat och målat i glada ljusa färger.

Som en kär överraskning hade mannen sänt efter en syster till fru Ström, som lovat stanna hos dem. Hon kom nu ut från salen och slog armarna om systemen, som av rörelse ej kunde få fram ett ord. Men när mannen kom till hennes sida, lade hon sin hand på hans arm och smög sig intill honom med ett stilla leende. Ömt slöt han henne än fastare intill sig och böjde sig ned och kysste hennes bleka kind.

Ofta nog vågar sig ingen fram att fråga offentligt, men i stället händer det att en mindre grupp intresserade stanna kvar efteråt för ett mera privat samtal. Ofta träffar man då allvarliga människor, som med verklig iver söka sanningen. Ej sällan får man starkt det intrycket, att skaran efter Gud sökande människor i vår tid sannernigen icke är liten. Det sorgliga är bara att man på grund av inrotade fördomar icke gärna besöker varken kyrka eller bönehus utan söker hitta rätta vägen på egen hand. Och då bibeln för den stora massan moderna människor förlorat sin auktoritet läser man icke så mycket den boken utan söker hellre finna vägledning i vad man ofta alldeles felaktigt betecknar såsom »vetenskaplig» litteratur. Det är i regel populära skrifter, ofta ytliga och föga vederhäftiga, som ge sig ut för att vara sista ordet i den ena eller andra frågan. Såsom exempel kan anföras den gamle danske kristusfienden George Brandes' bok »Historien om Jesus». I den boken söker den åldrige förnekaren bevisa att Jesus aldrig existerat! Boken har väckt enbart åtlöje bland fackmännen, ingen verklig historiker i vår tid tvivlar på att Jesus levat. Det anses tvärtom fastslaget. Men bland arbetarna läses denna löjlige bok — den har också utgivits på svenska av ett syndikalistiskt förlag — och anses såsom djup visdom. Ty se, den är ju skriven av en »vetenskapsman»! Att denne vetenskapsman här är inne på ett helt annat område än det som hör till hans fack tänker man inte på. — Att den religiösa längtan stundom är stark även i de kretsar, jag här talar om, är tydligen nog, icke minst har det framgått av de ej så få nattliga samtal jag efter mötena haft med en eller annan ung man på tu man hand. Det bedrövlige är blott att de, av ovan antydda skäl, ofta tro sig vara färdiga med kristendomen och i stället vända sig till de företeelser som man riktigtast bör kalla »religionssurrogat», t. ex. teosofien och Christian Science. Ett sådant om möjligt ännu sämre surrogat är det som presteras av »Efraims budbärare». Dessa få nog ej gärna några av de yngre, mera tänkande arbetarna med sig. Men en hel hop av den äldre generationen lyssnar till dem. Dessa efraimiter har jag haft en och annan sammanstötning med, de äro som bekant hätskt fientliga mot de kristna. Vid ett tillfälle hade tre av deras apostlar infunnit sig vid ett av mina föredrag och så snart tillfälle gavs att framställa frågor togo

de med stor energi itu med det. Jag svarade humant och hyggligt på de föga djupsinniga frågorna. Vid nästa föredrag voro samma frågare där, men då de nu åter begynte framställa sina frågor förklarade jag att det i längden var alldeles meningslöst att svara på dessa frågor, ity att både efraimiternas lära och deras frågor nu vore ganska oförnuftiga och dumma. Genast sköt en av de värda herrarna upp ur folksamlingen, blossade av vrede och röt: »Detta tarvar bevis!» — »Det ska Ni visst få», svarade jag, »kom till föredraget kl. 7 i afton så ska Ni få höra». Den dagen hade jag nämligen två föredrag, ett kl. 3 och ett kl. 7. Aftonen kom och den stora lokalen var alldeles fullsatt. På första bänken sutto de efraimitiska apostlarna. Jag höll mitt föredrag och sen ett extra anförande om »Efraims söner». Ur »Svenska kyrkans årsbok», årg. 1926, föreläste jag docenten Andrés förträffliga uppsats om dem. Därav framgick att de förneka de flesta kristna grundläroarna, att de påstå att den nuvarande kristendomen blott är ett arv från den babyloniska solkulten, att arbetarklassen i alla länder är Israels förlorade tio stammar och att svenskarna är Efraims stam! Därav namnet »Efraims söner». Efraimiterna kunde enl. G. T. ej uttala sje-ljudet riktigt, de sade »sibbolet» i st. f. »Schibbolet». Så är det också med svenskarna, säger »doktor» Lee, »Efraims söners» lärofader. Ty svensken säger inte »Chikago» utan »Sikago». Så det är kanttänka lätt att bevisa att vi svenskar äro judar och ha Efraim till stamfader! Av slika hisklige galenskaper är efraimiternas lära full. Doc. André säger till sist i sin uppsats: »Såsom en var märker är denna spekulation av utpräglad paranoidtyp.» Paranoid är ju en vanlig sinnessjukdom, alltså denna genuina rappakalja, och det är en spekulation av utpräglad *därhusmässig* typ. Allt detta och mycket mer sade jag vid tillfället ifråga. Det har sedan sagts att resultatet av denna strid blivit att efraimiterna beslutat sig för att alldeles övergiva den staden med sina föredrag.

Både efraimiterna och russellianerna göra stor skada med sin propaganda. De av deras åhörare som äro fientliga mot religionen hämta ur dessa föredrag bevis på att all religion är galenskap. Och av de mer enfaldiga tror kanske en och annan denna genuina rappakalja, och det är knappt bättre. Vi kristna måste med kraft och allvar bekämpa dessa läror.

## S A K N A S D U ?

Hästen travar raskt längs den slingrande vägen. Det är en häst som vill någonting, och man skulle kunna säga, att han faktiskt besitter arbetsglädje. Det är nerv och samlad kraft i varje hans steg. Och ändå är han rätt gammal, upplyser min körsven. Jag har åkt efter unga hästar som saktat av stegen, när de skönjt backen fjärran ifrån, hästar som aldrig velat fram till ett mål, trulsiga och tråkiga hästar. Men nu gick det undan.

— Ja här är det, sade min körsven och höll in sin ivriga häst.

Här var alltså platsen, centrum i denna bygd, varest de väldiga krafterna bröto fram för några årtionden sedan. Här var det undrens under skedde — människohjärtan förvandlades och karaktärer omdanades. Här var det de nya sångerna föddes och de gamla fingo nytt liv. Och här var det de orädda kämparna under hån och förföljelser höllo vakt om den andliga frihetens fana. Här var det de samlades en fager, lyhörd vårkväll och under sång och jubel grävde grund för sitt andliga hem, som för dem blev mera värt än kostbara katedraler.

Med vördnad stiger jag genom grinden, som leder till planen framför det gamla missionshuset. Färgen har lossnat här och var på ytterväggarna. Och en och annan bräda har slagit sig vrång. Söndagseftermiddagens sol faller in genom fönstren och lyser upp det enkla rummet därinne med dess bänkrader och talarstol. Framför tarestolen står ett bord med glänsande vit duk och några silverkärl. Och på bänkarna längst fram sitter en grupp allvarsstämda människor. Men det är inte det tunga, svärmodiga allvaret, som präglar deras anleten; det är eftertankens, den välsignelsebringande självrannsakens och den högtidliga förväntans allvar.

De flesta äro över medelåldern. Längst fram lysa ett par snövita hjässor — de sista av den gamla stammen, banbrytarna för fri evangelisk verksamhet och församlingsgemenskap. Otaliga gånger ha de mött upp här, otaliga gånger sjungit:

»Med Gud och hans vänskap, hans Ande  
och ord

Och bröders gemenskap och nådenes bord  
De osedda dagar vi möta med tröst:

Oss följer ju herden, den trofaste herden,  
Vi känna hans röst.»

Men det är samma själfulla klang i deras sång ännu, samma mäktiga glöd. De äro såsom träd planterade vid vattenbäckar. Kristus, deras frälsare och herre, har åter bjudit dem till den stilla festen kring hans bord, och de ha kommit såsom förr.

Men var äro de unga? Fanns det inte troende unga i många tiotal på platsen! Bar inte ungdomsföreningen ett namn som talade om framtidshopp! Sjöng inte dess präktiga kör vid årshögtider och ungdomsfester:

»För Kristus och församlingen',  
Är lösen som vi giva!»

Och jag såg kalken vandra från hand till hand, men de flesta händerna darrade redan efter årens möda. Och jag såg blickar fyllda av utsäglig tacksamhet och trygg överlåtelse, men ungdomens charm hade slocknat i dem alla. Var voro de unga, som vid högtiderna sjöngo: »För Kristus och församlingen', är lösen som vi giva». Var voro de?

En av de gamla silverhåriga vandrade den halvmilalånga vägen hem alldeles ensam. Vem som än mötte honom, hälsade med vördnad och respekt. Äventyrslystna småpojkar, dryga penningaristokrater och brandröda kommunister blottade sitt huvud för honom, ty han var en kristen av harmoniska mått, helt och hållet en kristen.

Men hade han i sin ungdom drivit efter vägarna, när den levande gemenskapens källor porlade och de visa samlades vid deras brädd, hade han aldrig blit det.

Den tanken griper mig och ställer mig ansikte mot ansikte med en allvarlig fråga: *Har vår ungdom den förstående betydelsen av »de heligas gemenskap», församlingsgemenskapen, som kommer dem att öva den tillräckligt för att de skola förstå bära upp dess idé i fädernas ställe?* Arvet faller dem till med naturnödvändighet, men är det dem så kärt, att de kunna offra och lida för det?

Och från tusenden och tiotusenden kommer ett frimodigt ja som svar. Lovat vare Herrens namn! Men varför stå tusenden stumma? Varför äro tusenden främmande för det innersta i vår frikyrkliga verksamhet? Varför kommer ej »din unga skara såsom daggen ur morgonrodnadens sköte», närhelst vår Frälsare dukar sitt bord för sina lärjungar?

Varför kommer ej du?

J. G—n.

## E T T K O R T.

— Av Aida Wide. —

En afton för några dagar sedan var jag på väg in till Göteborg från det strax utanför staden belägna Långedrag. Det var ganska sent, och mina medpassagerare på spårvagnen bestodo till största delen av sådant folk som tillbringat sin afton på restaurangen därute. En del voro överförfriskade, och det var mig en verklig pina att nödgas höra på deras allt annat än uppbyggliga samtal. Jag satt nästan och funderade på att kliva av spårvagnen och gå in till staden.

Då fick jag se en ung man, som begynnande längst fram i vagnen, delade ut små kort till passagerarna. Jag blev intresserad, anade nästan vad det gällde, och då turen kom till mig, tog jag emot kortet utan att tveka. Det var små, tryckta biljetter med bibelspråket: »Kommen och låtom oss gå tillräta med varandra, säger Herren. Om edra synder än äro blodröda, så kunna de dock bliva snövita, och om de än äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull.»

Mina första tankar gingo till mannen, som givit mig kortet. Huru vågar du? Var har du fått ett sådant mod ifrån? Min egen feghet fick en duktig stöt. Huru många gånger har jag ej önskat att jag på liknande sätt kunna förhårliga min Frälsare, men — ack, hur svag, hur feg jag är! Det blev mig till en allvarlig predikan, jag glömmer aldrig hur bedrövlig jag det ögonblicket kände mig. Att mitt i en spårvagn, till större delen fylld av människor ur en samhällsklass, som gjort Baccus till sin gud, gå sin Mästars ärenden genom att lämna sina medpassagerare en biljett med ett bibelspråk! Jag såg på den unge, frimodige. Ett ögonblick nästan avundades jag honom hans frimodighet. Nu visste varenda en i hela vagnen, att han var en kristen. Han hade ej sagt ett ord. Endast hans handlingsätt, hans av frid och lycka strålande ansikte vittnade därom. Själv hade jag en känsla av, att mina anletsdrag voro allt annat än fridfulla, då jag satt och dvaldes med tanken att hoppa av spårvagnen.

Dessa tankar jämte många andra stordade genom mitt huvud på mycket kortare tid än det tagit att nedskriiva dem.

Jag fann helt plötsligt, att det blivit så tyst i vagnen. De flesta läste sina kort, och det var ett helt studium att se, med vilka känslor de mottogo detta budskap från en

annan värld. Ett par unga flickor drogo på munnen en smula, sågo på varandra, och läto så helt oförmärkt korten glida ned på golvet. De hade förut skrattat och skämtat, nu sutto de tysta och stirrade ut genom fönstret. Vad tänkte de männe?

På andra sidan gången sutto fyra herrar, förmodligen seglare. De sågo rysligt generade ut, och så fort de läst korten, stoppade de dem i fickan. Jag hörde hur det mumlades någonting om att »de där halvfnoskiga läsarna kan man då aldrig gå fri för», och »de äro som Egyptens gräshoppor», etc. etc.

Längre fram i vagnen satt ett sällskap på två herrar och två damer, de senare för övrigt i besittning av alla de attribut, som känneteckna den s. k. jazztypen. Sedan de läst sina kort, läto de blicken glida hän till den, som givit dem det. Allt vad jag här kunde uppfatta, var ett medlidsamt: »Staccars vilsnekomne idiot!» Och de sågo ut som om de fullkomligt överväldigats av att få se ett sådant forntidsfenomen som en läsare.

På bänken mittemot mig sutto två unga män, betydligt rörda av sprit. Den ene fnös helt föraktligt då han läst det, och lade det bredvid sig på bänken. Sade så till kamraten, som försökte se överlägsen ut: »Så'n smörja, du.» Den överlägsne ryckte på axlarna, men svarade ej. Ett par minuter gingo. Det var så tyst i vagnen. Stojet och sorlet och det slippriga talet dog bort. Var och en syntes försjunken i funderingar.

Mannen framför mig grep sitt kort och läste det en gång till. »Hördu», sade han till sin kamrat, »tror du på bibeln?»

»Visst inte», svarade den överlägsne.

»Ja, men — — —.» Det tog slut för honom, och han slängde kortet på golvet. Men han tog strax upp det och började läsa igen.

»Ja, men — det är dock märkvärdigt — mor sa' alltid — — —.»

Vad mor sa', fick jag aldrig veta, ty vi voro framme där vagnen stannade. Då de två framför mig reste sig för att stiga av, sade den överlägsne:

»Släng du lappen så långt vägen räcker!»

Kamraten gjorde en riktig kraftansträngning och sade med eftertryck:

»Nehej du, den ska jag sätta inom glas och ram.»

Vad som försiggick i hans hjärta då, vet

## FRÅN "DE SAMVETSÖMMAS" VÄRLD.

— Av Gust. Bodegård. —

»Skriv några rader till Ungdomsvännen och hälsa dess läsare från »Sunnanåsbröderna», sade någon häromdagen.

— »Sunnanåsbröderna?»

Fråga folket. — »Di ä' samvetsömma, säger di». Fråga våra vänner i Valbo, Överherde, Forsbacka och Hästbo.

»Jo, dom bruka sjunga och spela på våra möten. Några predika till och med.»

Vi själva hålla före, att vi äro unga män, som kommit hit emedan vi anse vapenbruk vara i strid med den kristna broderstanken. Vi äro här för att som civilarbetare i statens tjänst fullgöra vår värnplikt.

Sedan denna upplysning givits är det många kära läsare som inte längre intressera sig för oss. Och det klandra vi ingen för. En uppfattning som vår växer icke på en dag och icke av sig själv heller.

Vår förläggning är inte den enda och knappast den största. Men livet på de olika förläggningarna ter sig i det stora hela på samma sätt. I en gammal bondgård, där både boningshus och ladugård »inretts» till bostäder, leva vi vårt stundom rätt enformiga liv. Här räknar man nämligen mest med dagar, som äro fullgjorda, och dagar som äro kvar.

Våra rum erbjuda intet av intresse — utom för den som besitter en god portion humor.

Matsalen och köket är det bästa i alla fall. Där tronar fröken Hellström i suveränt majestät över grytor, kittlar och pannor av fabulösa dimensioner. Jag skall väl inte glömma hennes pojkar! Vad skulle hon ta sig till utan dem? Är kokkonstens hemlighet stor för dem, så att ärterna äro mer stekta än kokta, då fröken H. rest bort någon gång, vilket sannerligen inte händer ofta, få de nog sina fiskar litet varmare än de önska. En middag tittar kanske ett av ångest förvridet ansikte in i matsalen. — »Hurudan är maten?» — »Härlig. Vad

Gud allena. Kanske hade det lilla kortet fått bliva vad det ville vara: ett evighetsfrö, som slog rot i en människas hjärta.

Det var med en känsla av att ha fått kasta en blick in i en annan värld, som jag gick den korta vägen till mitt hem. Jag var glad, att jag ej följde min första impuls att hoppa av vagnen ute vid Långedrag.

då?» — »Jägmästaren är här, och jag har lagat maten.»

Annars har nog inte den kulinariska vetenskapen nått något uppsving genom Sunnanås. Vår förläggningsföreståndare har ingen utsikt att få diplom av någon husmodersförening. Ibland önskar man nästan, att den gode hälsingen hade litet av släktskap med folket i söder, folket som »är så mycke fö' mad».

Men kosten är riklig.

Maten är bra. Bostäderna äro bra. Allt är bra. Men vårt arbete är naturligtvis bäst.

Om man betänker, att här ute i vilda skogen finnes människor, som ha en och en halv mil till affär, post och järnväg, kan man säkert rätt uppskatta de arbeten, som utföras för att förbättra de rätt bristfulla vägarna. Det är ett faktum, att staten aldrig skulle tagit itu med dessa arbeten, om den icke haft »de samvetsömma» att tillgå som arbetskraft. Åtminstone skulle inte sådana arbeten kunna bedrivas med den noggrannhet som nu sker under kronojägare Lundkvists ledning. Noggrannhet och precision känneteckna arbetet. Det är också vad befälet framför allt vill se. Det har byggmästare Johanson betonat ofta. Och han har blivit en verklig fara för den lägre materiella odlingen i trakten. Går allt sin gilla gång, ser man byggmästarens breda rygg sakta men säkert »glida» nedåt vägen. Men möter man honom på cykel med taxen »Kesse» rännande i förväg, då anar man att något är i görningen. På Jordåsen har växt upp en hel liten industri med såg-, snickeriverkstad och smedja. Härifrån utgår en massa material till byggnaderna på kronoparken, och dessa kunna ibland bli rätt omfattande.

En titt upp på expeditionen är inte utan sina behag när fanjunkare Karlgren är på solskenshumör. Det är otroligt, vad han kan skämta om allting. Ibland t. o. m. om permissionsförbud o. dyl. Men vi veta så väl, att fanjunkaren vill vårt allra bästa, och därför ta vi hans ord med stort lugn. Om någon blir »nervös» och visar ett föga lydaktigt sinne, har fanjunkaren blott narrat honom att blotta sitt inre. Och en annan gång har han kanske sökt stuka sitt trotsiga, heta sinne.

Permission ja. Det är ett kapitel för sig. Då vi vilja ut på möten i bygden, måste

vi ha sådan. Likaså när vi fara till staden, det är Gävle, i privata angelägenheter.

För mycket ha vi, som få vara här, stor orsak att tacka Gud. Våra missionsvänner ha mött oss med förtroende och kärlek. Vi ha fått vittna om vår Frälsare i tal och sång, och vi ha känt Gud vara nära.

På förläggningen leva vi i frid och endräkt, trots skilda åsikter i en hel del frågor. Mer och mer växer sig den vissheten fram bland oss, att ingen av oss har monopol på sanningen, utan att vi se dess strålar brutna genom vår personlighets prisma. Allenast så kan sanningen bli sanning för oss. Denna begränsning, rätt inredd, för till ödmjukhet och lojalitet.

Vårt liv här är vidlyftigt inte allenast på

längden. Vi icke endast räkna dagar som gått och dagar som äro kvar. Vi söka också i stund som är utvinna det mesta möjliga av våra förhållanden. Och så ha vi kraftkällorna därovan. Gud ske pris för dem! Ett liv, som på grund av omständigheterna hotar att bli enformigt, kan växa till i rikedom och styrka på ett förunderligt sätt, då broderlig gemenskap och ett innerligt böneliv finnes.

Till våra kamrater vid andra förläggningar och till de som förut bevistat eller i närmaste framtiden komma att bevista någon av våra förläggningar för samvetsömma, samt till Ungdomsvännens läsare sända »Sunnanåsbröderna» sin hjärtliga broders- och fridshälsning.

## PÅ VÄGAR OCH TORG.

— Genom Värmland. —

Vi hade ju ingen bil för vår bilturé, när vi i arla morgonstund skulle bege oss från Hallstahammar. Men till Kolbäck anlände vi per bil i alla fall. Där stego vi på tåget. Det var ett lugnt och stillsamt tåg. Vi bytte ett par gånger och befunno oss slutligen på ett ännu stillsammare, som förde oss till Nora. Enär vi hade en halv timme på oss där, togo vi en liten promenad upp till staden. Min kamrat och kollega hade emellertid levt sig så in i att vi voro ute på bilturé, att han gjorde körtecken, när vi passerade gatukorsningarna. Färden Nora—Karlskoga bjöd på fagra naturscenerier. Och under uppehållen vid stationerna hade vi tillfälle att sträcka ut oss i gröngräset en stund — en ganska behaglig omväxling i hettan.

Vi frestades åtminstone inte till höghöjd, när vi tyngda av våra resväskor vandrade genom Karlskoga municipalsamhälle och här och där skymtade affischerna med den kraftiga rubriken: S. M. U.-bilen!

Men när klockan visade mot sex, susade vi per bil in på torget. Ty överallt finnes det folk som har både bil och missionssinne. Och den bil som tjänade som predikostol på Karlskoga torg, överglänste den i Enköping kvarlätna betydligt. Icke så få åhörare samlades omkring oss, och vi predikade om synd och nåd efter den kraft och klarhet, som Herren förlänade. Vi sådde i ärligt uppsåt; växten kan blott Gud ge. Få minuter efter mötets slut, sade vi våra vänner i Karlskoga farväl och foro i en annan karlskogabil mot Degerfors.

Precis kl. 8 hunno vi fram till mötesplatsen, en idealisk plats för friluftsmöten. Den utgöres av en väl belägen och ypperligt utnyttjad grotta, som pastorn på platsen jämte ungdomsföreningens medlemmar danat till friluftskyrka. Där samlades duktigt med folk och där tjänade en hurtig musikförening med buren och klangfull sång till strängospel. Skymningen föll över oss, innan mötet var slut, och vinden nerifrån sjön blev nästan för sval. Men Guds ord hade upplivat oss, och vi skildes med tack till honom som givit det.

Den sol som dagen därpå såg oss stiga på tåget, var brännande het. Innan vi stego av i Edane hade dock hettan mildrats. Och så vandrade S. M. U.-bilisterna genom samhället vid den vackra sjön Värmeln mot en liten kulle med härlig utsikt över såväl samhället som sjön. Mötestiden var kl. 6. Höbärgningen pågick för fullt. Skulle vi få några åhörare? Åh, några voro redan före oss och längs vägarna syntes åtskilliga komma mot mötesplatsen. Så när vi skulle börja, var där en över förväntan talrik skara. Sist promenerade tvenne gäss med värdiga steg upp för kullen och fram till »talarestolen». Och de voro välkomna de med.

Fränder och vänner hämtade oss i bil, och när vi styrde in på Arvika torg kl. 9.30 på e. m. voro åtskilliga hundratal åhörare redan samlade. Missionsförsamlingens präktiga sångkör sjöng och från en upp- och nedvänd låda predikade vi livets ord för den täta skaran. Stillheten var anmärknings-

## LÄSEKRETSENS KORRESPONDENS.

Under denna rubrik införa vi korta brev från läsekretsen, som äro av sådan art, att de kunna påräkna ett allmännare intresse. Meddelanden om erfarenheter till trons tillväxt, iakttagelser ifråga om vår evangeliska verksamhet, uppslag ifråga om denna, läsekretsens syn på nutidsfrågor m. m. lämnas så långt möjligt utrymme i denna avdelning. Bidragen måste vara sakliga och böra ej överstiga en längd av 300—350 ord. Signatur med användas, men namn och adress måste medfölja breven. Anonyma bidrag lämnas utan avseende.

Red. av Ungdomsvännan.

Då jag i n:r 28 av Ungdomsvännan läst ett brev av »Syster Greta» om att det är svårt för en kristen vid ett sanatorium att visa vem han tillhör, kom jag att tänka på de sjuka. Då vi äro friska, tänka vi ej så mycket på dem. Det är ej så lätt för dessa avsidestagna att kämpa för sin tro. Må vi bedja för dem!

Då jag för någon tid sedan låg på ett av vårt lands många lasarett, märkte jag att det finns fler än de lidande, för vilka det på sådana platser kostar på att vara Jesu efterföljare.

Avdelningssköterskan »Syster Ester» visste, att det är mer än för kroppen som hjälp behöves. Ofta då de övriga sköterskorna gått på kvällen, kom hon stilla och frågade, om hon fick läsa en betraktelse. Vi troende svarade genast ja. Andra, som ej ville höra, kom sig ej för att säga nej. Det kändes, att bakom hennes läsning låg en innerlig bön om välsignelse över det lästa. Det var säkert till rik välsignelse.

Det kostade på för henne, men Gud gav kraften. Det kändes var hon gick fram att hon hade samma tro. Må vi icke i bönen glömma dessa »ljustrålar» som sörja så väl för de troende sjuka.

För icke troende, buttra, vresiga och kinkiga, äro de ett ljus, ett salt. Gud välsigne dem i deras gärning.

Erik.

Red. av Ungdomsvännan.

Man förnvånas många gånger över den starka tro, som besjalar ett litet barn, t. o. m. en två-åring. En av mina små skyddslingar i ett icke troende hem, gav mig upphov till verkliga studier i detta. Han var mycket förståndig och visade ett ovanligt intresse för allt vad jag berättade om Jesus och änglarna. Han syntes också sakna denna genförfståelse hos sin mor, varför han icke gärna »läste bön» på kvällen, då mor var inne. En gång blev »farmor» sjuk. På kvällen sade jag, att vi skulle bedja Gud göra farmor bra. Det var han genast med om och efter slutad bön sade han glad: »Nu gör nog Gud farmor bra, när L. har sagt det till Gud.» Om tre dagar fingo vi höra, att farmor var kry. Lille L. jublade av glädje, mest över att »Gud hörde allt vad L. sade till Gud och gjorde farmor bra.»

Vilken hjälp för den rena barnatron!

Detta ej enda tillfället, jag skulle kunna berätta många små episoder av erfarenheter ur mitt liv bland de små, men detta får vara nog.

Du som har barn omkring dig att fostra, stöd och hjälp deras lilla rena barnasjäl i kampen mot det onda i livet. Det ländar till en lön som Gud själv skall ge.

Esther.

värd. Huru härligt är inte Jesu Kristi evangelium! Vi sådde igen, och somt föll vid vägen och somt föll på stengrunden och somt föll bland törnena, men somt föll i den goda jorden.

Följande dag åkte vi till Sälboda nya och hemtrevliga missionshus, där vi hade en stilla stund kring livets ord tillsammans med en liten skara, som slitit sig loss från dagens bråda id. Nästa dag skjutsades vi i en arvikabil till Årjäng. Även där mötte rätt många upp, och vi kände, att vi voro välkomna. Årjäng, ett litet vackert beläget samhälle, håller på att trada fram ur sin isolering. Arbetet på Nordmarksbanan skri-der framåt. Vi hade »rallare» på vårt möte, och de lyssnade lika andäktigt som de andra åhörarna. Heder åt dem! Tradition och miljö frestar dem att låta de primitiva drifterna härska, men det finnes ett hjärta innanför arbetsblusen, som kan bli ett den Helige Andens tempel.

Färden går vidare nästa dag, går genom allvarliga skogar, där mörka tjärnar beströdda med vita, rofulla näckrosor blänka i gläntorna. En titt in i barndomshemmet och en stund på hästrävsan i bärgningsbrådskan beskärdes mig. Gud vare tack för

det! Det finnes band som tiden icke kan slita, huru den tänjer dem. Vålvilliga vänner från barndomen ordna bilfrågan. Kl. 6 e. m. äro vi i Sillingsfors. Missionshuset är fullt. Idel kända ansikten för min del, och idel vänliga ansikten för bådas. Det blev ett gott möte. Men långt fick det inte bli, ty kl. 8.30 skulle vi vara i Svaneholm. Och dit kommo vi, naturligtvis i bil. De gamla ärevördiga träden längs vägen nedanför Svaneholms gods susa i kvällsvinden, och »älven glider tyst förbi i djupa allvarsdrömmar». Det är en smula kyligt redan, men folk samlas i skogsdungen bakom det vackra missionshuset, och duktiga sångare och musikanter sjunga liv och värme in i vår själ. Och så predika vi igen. Det blev nog ofta ganska klen med våra vittnesbörd, ty vi saknade tid till behövlig samling. Men »det varder sått i svaghet, det uppstår i kraft». Efter mötet drucko vi kaffe tillsammans med våra åhörare. Det var ett bra arrangemang, och det minskade inte mötets andliga värde. Tvärtom. Det religiösa livet är icke blott gemenskap med Gud, det är gemenskap med människor även.

Nästa artikel följas vi åt genom Dalsland och Västergötland.

J. G.—n.

Red. av Ungdomsvännan.

Jag har flera gånger läst i eder korrespondens-avdelning olika inlägg. Det är så roligt se, att det är så många som vilja för andra omtala sina olika upplevelser och erfarenheter samt små händelser, upptecknade så nått och trevligt och tjä- nande till uppmuntran. Det är så mycket att lära och inhämta på det andliga området. Mest gläd- jande är att se skaror samlade än här och än där även i sommarens dagar för att samfällt tacka och prisa Gud för nåden som är väldig över alla, men särskilt över hans folk. Så gott att vi ha en Gud, som är allas vår vän och Fader. Om hans barn samlas i norr, söder, öster eller väster, över allt sträcka sig hans eviga kärleksarmar. Mätte vi ej glömma att han är när de sina över allt och i alla tider. Mätte inte sommaren med sina många till- fallen till nöjen och försöringring draga oss ifrån vår Gud. Han talar ju då så mäktigt till oss ge- nom all förging och all storhet i naturen, om vi bara vilja öppna öga, håg och sinne för allt. Men låt oss under allt inte glömma tidens korthet. Om en kort liten tid är sommaren förbi. Det går ett sus av förgänglighet genom allt det fagra; gulnade blad skola falla, blommor skola vissna och dö. Mätte vi leva så med vår Gud, att vårt andliga liv inte är beroende av någon årstid, utan att vi dragas mera dit upp där ingen växlingens skugga finnes, dit ingen synd når.

Trossyskon, låt oss ofta mötas i korrespondens-avdelningen i Ungdomsvännan och låt oss var och en lysa på den plats vi blivit ställda. Gud välsigne tidningen samt alla dess medarbetare och hela S. M. U.

*Elvira.*

Red. av Ungdomsvännan.

Huru böra unga troende ställa sig till idrotten och böra de på vilodagen vara med som åskådare vid fotbollsmatcher? Denna fråga kan enligt mitt förmenande ej få mera än ett svar. Det borde vara omöjligt för en sann kristen att vara med vid världsliga anordningar, låt vara som åskådare. Är manne Kristus så fattig i vår tid, att han ej för- mår tillfyllest mätta våra behov av glädje. Det blir nog med detta som med så mycket annat i vår tid — en förfärande likhet med världens barn. Det finnes nog flera saker, som förekomma bland de tro- ende, som borde påpekas, och det är för det första den världsliga musiken, som användes av den tro- ende ungdomen, och för det andra användandet av en del kraftuttryck, antingen för att härma vad andra ha sagt eller också för att krydda sitt eget tal. För att tala om musiken har jag själv hört den vildaste dansmusik utföras av troende ungdom under förevändning, att musiken är vacker och man behöver ej tänka på något mera. Men om icke tro- ende höra sådan musik, blir dens värde icke högt som utför musiken, det har jag själv hört. Finnes det ej så mycken härlig musik till Guds ära, att det skulle förslå med detta utan dansmusik. Den sanne kristne känner sig uppbyggd av andlig musik men främmande för motsatsen. Så till kraftuttrycken. Varför hava kristna personer behov av dessa lindriga svordomar, som på vissa trakter benämnas »läsare- eder». Varför? Jag vet att det förekommer.

Trossyskon, må vi se till, att vi föra ett nyktert leverne, vandra visligen och välbetänkt och tänka på att vi äro i världen men icke av världen. Lika säkert som att vår Fader fröjdas, när vi äro villiga att gå hans väg, lika säkert är att vi bereda vår Fader djup smärta, när vi med berätt mod och mot ett bättre vetande sätta likhetstecken mellan oss och de som äro av denna värld.

*S. T.*

## Ingången i vilan.

Missionskyrkans ung- domsförening i Oskars- hamn har förlorat en av sina nitiska och upp- offrande medlemmar, *Gunnar Wimmergren*, som den 1 juni i en ål- der av 20 år efter en- dast några månaders sjukdom fick gå att mö- ta sin Frälsare.

Wimmergren var upp- växt i ett troende hem och har alltifrån sin ti- digaste ålder sett som sitt högsta mål att för- härliga sin Frälsare och tjäna hans verk. Inom föreningen tjänade han villigt med den gåva som Gud givit honom, såväl inom kören och musik- bandet som inom olika kommittéer, och sällan var hans plats tom på ungdomsmötena. Sön- dagen den 6 juni fördes hans stoft till den sista vilan.

Hans plats är nu tom och saknaden efter ho- nom är stor hos såväl anhöriga som inom ung- domsföreningen.

Frid över Gunnar Wimmergrens minne!

*D. P.*



## GRIP VERKET AN!

*Av FELICIA.*

*Grip verket an, fast hindren äro många.*

*fast de likt berg sig resa på din stig.*

*Grip verket an, fast passen äro trånga,*

*och bed till Gud, att han må hjälpa dig.*

*Och verket ditt skall så med framgång krönas,*

*och du med glädjens rikedom belönas.*

*Grip verket an, fast molnen tätt sig lägrat*

*och skymma målet för din längtans blick,*

*fast kanske drömmen, som i fjärran hägrat,*

*med ljuset svann och djupt i nedan gick.*

*Bed Gud om hjälp, och han skall snart dig visa,*

*var vägen går; och du må honom prisa.*

*Grip verket an, fast kanske hård är tegen*

*och stenuppfylld och törnbeströdd och svår.*

*Grip verket an, fast trötta kännas stegen*

*och fast du tycker du ej mer förmår.*

*Bed Gud om hjälp, och tröttheten försvinner*

*och hoppet åter uti hjärtat brinner.*



Skandinaviska baptistkyrkan.



En grupp av ungdomsföreningens medlemmar.

## PORT ARTHUR-BREV.

Port Arthur är en stad med en folkmängd av omkring 20,000 och ligger med Fort William, som har något över 25,000 innevånare, vid den lilla kuststräckan som bildas av »Thunder Bay», vilken är en vik av världens största insjö, Lake Superior.

Industrien i dessa båda städer utgöres förnämligast av pappersmasse- och papperstillverkning. Här finnas också några av världens största spannmålslevatorer. Dessa taga emot spannmål ifrån västra Canada och sända den ut med båtar till olika länder. Ett skeppsvarv finnes också här, men dess verksamhet består huvudsakligast i reparationsarbete.

Sjöfarten här är mycket betydande för mellersta och västra Canada.

Skogsavverkningen utgör levebrödet för den arbetande befolkningen på vintern.

Befolkningen i dessa städer består av canadensare, engelsmän, amerikanare, skandinaver, finnar, ryssar, tyskar, holländare, fransmän, italienare, österrikare, kineser, japaneser, judar och greker samt några negrer.

I Port Arthur och Fort William leva omkring 1,500 svenskar, av vilka 5 å 600 aldrig synas till i staden under vintern utan uteslutande vistas i skogen.

Den religiösa verksamheten ibland svenskarna är ganska god och uppbäres av en baptistförsamling och en luthersk församling.

Något om baptistförsamlingen här nedan. Den har organiserad kvinnoförening, ungdomsförening samt en utomordentlig söndagsskola. Vi ha möten varje söndag; söndagsskola kl. 11 f. m. Möte på landet kl. 2.30 e. m. och evangelisk predikan kl. 7.30 e. m. i kyrkan, onsdag kl. 8 bönemöte samt torsdag kl. 8 e. m. kvinnoföreningens

möte. Mötena äro ganska välbesökta och välsignelserika. Ungdomsföreningen har möten en å två gånger i månaden. Ehuru gruppen är ganska liten, brukar den alltid ha uppbyggliga program, och ej så få utomstående samlas med oss. Ännu finnas många unga som stå utanför och gå främmande för Gud, men vi hoppas och bedja för dem, att vi en dag skola få se dem bland den frälsta skaran.

Syskon därhemma i Sverige, bedjen för oss här. Skörden är mycken men arbetarna äro få.

Så säger Herren, Herren, som församlar de förstfödda av Israel: Än flera vill jag församla till honom jämte dem som kring honom äro församlade. Jes. 56: 8.

Med en brodershälsning!  
Två S. M. U:are:

Wilhelm Lövgren, John Ericksson,  
234 St. James st. 212 St. James st.

Port Arthur Ont,  
Canada.

### Tack.

Till alla Församlingar och ungdomsföreningar, som bistått oss med bidrag till vårt missionshusbygge i Bångbro uttalas härmed vårt varma tack. I penningbidrag har influtit kr. 2,364: 47 därav kr. 983: 42 från församlingar och kr. 1,381: 05 från ungdomsföreningar.

A Bångbro krets- och ungdomsförenings vägnar.  
John Backelin. Arvid Backelin.

### Brevlåda.

Ungdomsvännens pristävlan för prenumerantsamlare har genom olika omständigheter fördröjts oförlämpligt länge. Och än måste vi bedja om förlängd tid till slutet av denna månad, innan resultatet kan delgivas.

## Välsignelsen.

Välsignelsens rika och vördnadsbjudande ord återfinna vi i 4 Mos. 6: 24. De komma till oss från fjärran forntid, men oaktat de äro så gamla, hava de likväl icke blivit föråldrade. Denna välsignelse, som första gången uttalades över Israels barn, då de befunno sig i öknen, och sedan alltfört genom årtusenden ljudit över Guds folk — huru ringa synes den inte och huru enkla äro icke orden i den! Men om vi betrakta den litet närmare och söka nå djupet i den, så finna vi, att den ändå innefattar allt, som behövs för att tillfredsställa hela skapelsens största behov. Välsignelsen är såväl för hela skapelsen som för den enskilda människan en fullkommande och saliggörande kraft, som leder sitt ursprung från ljusets fader.

Ofta förekomma i det dagliga talet sådana uttryck som: vilken lycka! vilken tur!, och mänskligt sett fordras det lycka till allt, och utan lycka kan ingenting ha framgång. Men jämförd med välsignelsen är ändå lyckan bra ostadig och opålitlig, då däremot välsignelsen är trofast och beständig. För alla som satt sin tillit till Herren är den säker, och den sviker aldrig. Du själv, du enskilda själ, du är den, som framför allt behöves välsignas. Den välsignande Frälsaren skall också välsigna dig och leda dig på din levnads stig vare sig den är jämn eller stignig, då du helt överlämnar dig åt Honom.

N. H. A—n.

## Från arbetsfältet.

Jämtlands och Härjedalens Ansgariiförenings Ungdom höll sin 7:de årskonferens i Hara, Sunne, den 17—18 juli. Per båtar, tåg, bilar, bussar, cyklar m. m. samlades stora skaror, så att den trevliga och rymliga missionskyrkan icke kunde rymma alla, utan många lyssnade utanför tack vare de öppna fönstren och den vackra sommardagen. Som talare tjänade fil. kand. David Hedegård, rektor Rob. Fur samt pastorerna J. Kullgren och Jacob Grundström, vilka även som föreläsare deltagit i ungdomskursen i Östersund och vars deltagare företogo båtfärd till Hara över Storsjön. En stilla, mäktig och ungdomlig ande rådde under mötena, vilkas värde ytterligare förhöjdes av hr Nils Olaussons vackra och kraftiga sång.

Vid den enskilda konferensen voro 21 ombud närvarande, representerande 12 föreningar av förbundets 16. Och det anmärkningsvärda är, att intet ombud skulle behövt falla för en 40-årsgräns, knappast för en gräns på 35 år.

Lillhärdals missionsförsamlings ungdomsförening beviljades inträde. Årsberättelsen talade om flera kurser och möten och kassan hade omslutit kr. 3,352:86. Medlemsantalet är 351. Ungdomsföreningarnas inkomster hade varit 7,225:66 kr.

Till styrelse valdes: Distriktsf. A. M. Karlstedt, ordf., rektor E. Kruse, vice ordf., pastor J. Kullgren, sekr., sekr. John Brogren, vice sekr. järnvägstjänsteman Harry Genborg, kassör, byggmästare Ant. Andersson och sågverksarb. Nils Hedqvist med handl. P. Byström, e. o. landskanslist Gösta Heimer och hr Carl Ström som suppleanter.

J. H. A. U är kanske ett av S. M. U:s minsta ungdomsförbund men är ingalunda det minst ungdomliga eller arbetsamma. Fastmer är det fyllt av idel ungdom, som både vill arbeta och gör det med hänförelse på sitt särskilda område. Dess speciella arbetare är pastor Jacob Grundström, Krokom.

## Jönköpings Kristliga Folkhögskola

börjar 8:de läsåret den 1 okt. Undervisning meddelas i kristendom, svenska, matematik, geografi, historia, sång, hälsolära, välläsning o. s. v. Praktiska övningar, som avse föreningslivet, umgängestonen m. m., förekomma också.

I. Folkhögskola: dess mål är kristlig och medborgerlig fostran.

Avgift: 60 kronor pr termin. Ingen inträdesavgift.

II. Fortsättningskurs: fortsatta studier och förberedelse för inträde vid seminarier, sjukhus och missionskolor. (Samma avgift. Även den pågår nu tvenne terminer, således 1 okt. | 1 juni).

Tillskriv undertecknad.

Rob. Fur.

Adress: Jönköping.

## Föreningsmärken och medaljer

Skisser och kostnadsförslag fritt på begäran.

**SPORRONG & CO, Kungsgatan 17, STOCKHOLM 1.**

Tel 15 06, 15 55, N. 410, N. 5130.

## VÄSTKUSTENS UNGDOMSSKOLA, GLABORG,

(f. d. Restenässkolan)

KRISTLIG UNDERVISNINGSANSTALT.

- I. *Väst kustens folkhögskola* för manlig och kvinnlig ungdom börjar ny kurs d. 29 okt.
- a) Allmänbildande kurs. 6 mån.
- b) Förberedande kurs för inträde i seminarier och sjukvård. 7 mån.
- Undervisning i handarbete och vävning samt bokbinderi.
- II. *Väst kustens husmoderskola* börjar ny kurs d. 15 sept. 3 mån. Statsinspekterad och statsunderstödd. Undervisning i finare och enklare matlagning, bakning, konservering, handarbete, vävning, läderplastik samt alla de ämnen, som hör till välordnad husmoderskola.
- III. *Väst kustens slöjd- och vävskola* anordnar en sexveckorskurs i slöjd och vävning med början den 15 sept. Pris för undervisning, kost och rum 150 kr. Skolan belägen i en utomordentligt vacker trakt vid Gullmarsfjorden. Goda lokaler. Låga avgifter. Studieresa till Danmark eller Norge varje vår. Tvenne elevaftnar i veckan. Angenämt kamratliv. Begär prospekt, som sändes mot porto. Åberopa d. t. Adress *Gläborg*. *B. M. Hellerstedt*, rektor.

## Borgens Slöjd-, Väv- & Husmodersskola

STOCKSUND



I *Husmodersskolan* börjar nya tre månaders kurser den 9 juni och 5 oktober.

I *slöjd- och Vävskolan* börjar ny tre månaders kurs den 15 september. Skolan är stadsunderstödd och står under inspektion av Kungl. Skolöverstyrelsen. Omsorgsfull undervisning av väl kvalificerade lärarinnor.

Möjlighet till statsstipendier då båda kurserna genomgås.

Borgen är belägen vid Edsviken i en av Stockholms vackraste omgivningar och har goda kommunikationer med huvudstaden. Med sina låga avgifter lämpar sig Borgen särdeles väl för vår troende ungdom.

Prospekt sändas gratis på begäran.

Begär inträde vid någon av Borgen Skolor!

# FREDSSÖNDAGEN

bör av alla för fred och samförstånd intresserade organisationer avskiljas för sitt ändamål.

En ypperlig hjälpkälla  
vid utarbetande av

## Fredsföredrag

är den mycket lovordade boken

## Krig

dess orsaker, konsekvenser och botemedel

av KIRBY PAGE.

Den över hela världen kända missionsledaren D:r *JOHN R. MOTT* har skrivit bland annat följande om boken:

»Min vän Kirby Page har skrivit en bok, som står i en klass för sig. Jag har haft tillfälle att studera mellan 3- å 400 böcker och pamfletter, som behandlat detta ämne, och jag tvekar ej att säga, att jag placerar denna koncisa publikation bland de tre eller fyra främsta.»

Pris kr. 1:75.

**Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm C.**